

[Wilhelm]

Jeg forstår ikke helt, hvordan værdien af bygningerne – i punkt 3 – skal have indflydelse på værdifastsættelsen for jorden. Det lyder i hvert fald som en meget interessant nyskabelse fra retsforbundet, hvis det er tænkt, som det bliver læst umiddelbart, idet man jo plejer at skelne skarpt mellem jorden og så disse bygninger. Men det er muligt, det er noget andet, der ligger i det.

Der er også problemer med punkt 7 vedrørende de sociale grupper, der kan udskyde betalingen af jordlejen mod offentlig prioritet i ejendommen. Det kan næppe være offentlig prioritet i jorden, den ejer de jo ikke efter overgangsordningen, så det må formodentlig være i huset, i bygningen på jorden, at man kan have denne offentlige prioritet. Ellers er den der jo ikke. Det var nogle ting af mere teknisk art.

Mere generelt vil jeg sige, at jeg mener ikke, det for os er acceptabelt, at beregningen af jordlejen også for boliger skal gå på, hvad jordens brug kan indbringe efter almindelige superliberalistiske markedsmekanismer, når det drejer sig om erhvervsmæssig brug. Der ligger her en politisk holdning til boligforbruget, som er anderledes end retsforbundets. Det er muligt, at man teknisk kan bruge dette som udgangspunkt og så bringe priserne ned ad anden vej. Jeg mener, det vil være ret kunstigt, men altså for at få præciseret en klar politisk forskel imellem os: vi mener ikke, det er acceptabelt, at det til boligformål skal være en sådan liberalistisk markedsfastsat jordleje, der lægges til grund. Så er det sagt.

Jorden er en mangelvare, det er retsforbundets udgangspunkt og hele krumtappen i retsforbundets tankeverden, og det er selvfølgelig en rigtig konstatering. Men dette, at man for mangelvarer kan være nødt til at fastsætte maksimalpriser for at undgå nogle katastrofer, det ligger retsforbundets superliberalistiske opfattelse meget fjernt.

Der er nogle andre mere generelle ting, som jeg godt lige vil nævne. Det ser ud til, at retsforbundet har en tyrkeretro på, at hvis man umuliggør kapitalanbringelse i jord – fast ejendom skulle jo med – og den spekulation, der ligger dér, så vil det automatisk øge og billigøre kapitalanbringelsen i produktive erhverv. Det var måske rigtigt i kapitalismens barndom, hvor man i det lukkede system kun havde de to muligheder. Men det

er jo ikke rigtigt længere. Lad os bare erindre om finansministerens udstedelse af statsgaranterede papirer til en effektiv rente på 17,3 pct. for 39 mia kr. i de sidste 2½ år, som er den alternative mulighed, der i virkeligheden viser, at man holder renten kunstigt oppe, forhindrer de produktive investeringer og ikke kun har de to sektorer, der opereres med her.

Det er nogle indvendinger, som vi kan få belyst yderligere, men vi er i hvert fald enige i hensigten, som retsforbundet her har lagt frem, at man må have gjort noget ved kapitalgevinstproblemet, også på jordområdet.

Ib Christensen (DR):

Jeg takker de ordførere, der med forskellige nuancer og baggrunde har ytret interesse for forslaget intentioner og i et vist omfang også for selve forslaget indhold. Det er jo ikke overraskende, at den borgerlige side mødte med en massiv afvisning. Fra de fleste borgerlige partiers side betegnedes det som socialistisk, medens det til gengæld for ordføreren for venstresocialisterne er superliberalistisk. Så har vi jo den ikke ukendte problemstilling.

Skatte- og afgiftsministeren mente for det første, at opdelingen på to dokumenter af bygningsværdier og jordværdier næppe var praktikabel, og det samme mente socialdemokratiets ordfører. Baggrunden er naturligvis, at vi ønsker at sondre mellem jordværdierne og bygningsværdierne, eftersom formålet er at inddrage de naturgivne og samfundsskabte jordværdier. Der er altså ikke tale om, som nogen har antydnet, en socialisering af jorden i den forstand, at staten skal sidde og bestemme, hvem der skal have brugsretten til det og det stykke jord. Men der er tale om, at man indfører en 100 pct. jordleje eller grundskyld, sådan at man til det offentlige betaler, hvad denne jord har af værdi til det brugsformål, den kan have ifølge planlægningslovgivning osv. Så kan man i øvrigt, når man påtager sig denne forpligtelse, disponere over jorden, som man vil – i overensstemmelse med den planlægningslovgivning og de servitutter, der i øvrigt eksisterer.

Skatte- og afgiftsministeren mener, at det er en misforståelse at tale om en markedsrente på 15–16–17 pct., men det, vi har sagt, er